

NAAM DER KONINGIN

YBXXI/NYC / NL 19/1996

DE PRESIDENT VAN DE ARRONDISSEMENTSRECHTBANK TE ROTTERDAM

rekestnummer: 1881p/94
zaaknummer : 26170

1. Het verzoekschrift.

1.1.

Op 15 juli 1994 is ingekomen het verzoekschrift (met bijlagen) van:

Isaac GLECEER, wonende te Jeruzalem (Israël),
/ procureur mr. L.W.H. van Dijk, advocaten mr. M.P.H. Sanders
en mr. A.J. van den Berg (beiden te Amsterdam),
inhoudende het verzoek verlof te verkrijgen tot tenuitvoer-
legging van de arbitrale beslissingen op 24 juni 1984,
17 april 1985 en 8 januari 1986 te Israël gewezen tussen
verzoeker en

Moses Israel GLECEER, wonende te Antwerpen (België),
procureur mr. A.M. Mout, advocaten mr. H. Loonstein en
mr. A.T. Eisenmann (beiden te Amsterdam) en
mr. H. Rosenberg, advocaat te Antwerpen, en
Estera GLECEER-NOTTMAN, wonende te Antwerpen (België),
te dezen verweerders.

1.2

Isaac Glecer, Moses Israel Glecer en Estera Glecer-Nottman,
zijn de erfgenamen van wijlen Menashe Glecer, overleden op
29 oktober 1980. Estera Glecer-Nottman was getrouwd met
wijlen Menashe Glecer; Isaac Glecer en Moses Israel Glecer
zijn hun zoons.

Tussen de erfgenamen, die hierna worden aangeduid
respectievelijk als Isaac, Moses en Estera, is onenigheid
ontstaan over de verdeling van de nalatenschap, welke
onenigheid uiteindelijk heeft geleid tot de hiervoor
genoemde arbitrale beslissingen, waarvan thans de erkenning
en tenuitvoerlegging wordt verzocht.

2. Het verloop van de procedure:

2.1.

De eerste behandeling van het verzoekschrift heeft
plaatsgehad op 1 september 1994. Vóór het verhoor ter
terechtzing heeft verzoeker het bewijs van oproeping van
gerekwestreerden overgelegd.

Tegen Estera, die hoewel behoorlijk opgeroepen niet ter
terechtzing is verschenen, is verstek verleend.

rekestnummer: 1881p/94
zaaknummer : 26170

Ter terechtzitting van 1 september 1994 zijn slechts aan de orde gekomen de door Moses opgeworpen (prealabele) vragen :

(a) of de behandeling van het verzoekschrift dient te worden uitgesteld, omdat de raadslieden van Moses -naar zij stelden- te weinig tijd hebben gehad om de zaak voor te bereiden en nog stukken in het geding brengen en Isaac geen dringende reden bij het verzoek heeft; en
(b) of de president te Rotterdam bevoegd is van het onderhavige verzoek kennis te nemen.

2.2.

De president heeft in het bevoegdheidsincident direct een beslissing gegeven (zie hierna onder 3).
In overleg met de raadslieden van partijen heeft de president de voortzetting van de behandeling bepaald op 29 september 1994 en -met het oog op een gestructureerde voortzetting van de behandeling van de zaak- in overleg met de raadslieden van partijen een behandelingsplan opgesteld.

2.3.

Nadat Moses alsnog een verweerschrift had ingediend, vond de voortzetting van de behandeling van het verzoekschrift plaats ter terechtzitting van 29 september 1994.
Bij die gelegenheid is Estera wederom niet verschenen. Isaac en Moses hebben aan de hand van door hen overgelegde pleitnotities hun standpunten doen bepleiten, Isaac door Mrs. Van den Berg en Sanders, en Moses door Mr. Eisenmann, allen voornoemd.
Laatstgenoemde heeft tevens nog pleitaantekeningen van Mr. Loonstein overgelegd.
De uitspraak werd (nader) bepaald op heden.

3. De bevoegdheid:

3.1.

Moses heeft doen betogen, dat niet de president te Rotterdam maar de president te 's-Gravenhage bevoegd is om van het onderhavige verzoekschrift kennis te nemen.
Dit verweer faalt.

3.2.

Moses en Estera hebben een verzoekschrift gedateerd 30 januari 1990 ingediend op 16 mei 1990 bij de President van de arrondissementsrechtbank te Rotterdam.

Dit verzoekschrift met rekestnummer 6060p/90 is behandeld, doch Moses en Estera hebben uiteindelijk niet om een beslissing gevraagd.

3

rekestnummer: 1881p/94
zaaknummer : 26170

Isaac heeft op 22 februari 1990 de President van de rechtbank te Amsterdam verzocht de ten processe bedoelde Israëlische scheidsrechterlijke uitspraken ten uitvoer te mogen leggen.

Ter gelegenheid van de behandeling van dit verzoekschrift op 23 maart 1990 hebben Moses en Estera bij de president van de rechtbank te Amsterdam doen bepleiten, dat deze niet bevoegd was van het verzoek kennis te nemen en dat de zaak wegens verknochtheid met een voor de president van de rechtbank te Rotterdam over hetzelfde onderwerp en tussen dezelfde partijen eerder aanhangig gemaakte procedure, naar de rechtbank te Rotterdam zou moeten worden verwezen. Vervolgens heeft de president van de rechtbank te Amsterdam bij beschikking van 27 maart 1990 de zaak uit oogpunt van proceseconomie verwezen naar de president te Rotterdam, welke beschikking door het Gerechtshof te Amsterdam is bekrachtigd.

3.3.

Moses en Estera hebben dus zelf een beslissing over het ten processe bedoelde exequatur uitgelokt en daarbij op grond van een aantal aanknopingspunten een keuze voor de president te Rotterdam gemaakt. Vervolgens hebben zij in Amsterdam met succes (ook in hoger beroep) een verwijzing naar Rotterdam bepleit, zodat Moses en Estera thans weer terecht - zijn aangewezen op de rechter die zij destijds zelf hebben gediërd: de president van de rechtbank te Rotterdam.

3.4.

Het verweer van Moses dat het verzoek van Isaac als niet steunend op de wet niet toewijsbaar is (omdat Isaac niet tot tenuitvoerlegging van de arbitrale uitspraken zou willen overgaan), dient nu daarvan niet is gebleken te worden verworpen.

4. De "Amsterdamse procedure" en het verzoekschrift nr. 6060p/90:

De president merkt op dat een (nadere) behandeling van het naar deze rechtbank verwezen verzoekschrift, welke zou plaatsvinden gezamenlijk met het bij deze rechtbank (onder nummer 6060p/90) namens Moses en Estera ingediende verzoekschrift tot erkenning en tenuitvoerlegging van twee arbitrale vonnissen van 24 juni 1984 en 17 april 1985 (het door Moses en Estera genoemde "Non-exequatur verzoek"), nimmer heeft plaatsgevonden.

rekestnummer: 1881p/94
zaaknummer : 26170

4

Op verzoek van de raadslieden van partijen werd de behandeling ter terechtzitting van die verzoekschriften steeds weer aangehouden en in februari 1993 uiteindelijk zijn beide verzoekschriften als ingetrokken beschouwd en buiten behandeling gesteld (geroyeerd), nadat zijdens de rechtbank eerst bij de raadslieden was geïnformeerd of voortzetting van de behandeling nog gewenst was.

Thans ligt dus nog uitsluitend ter beoordeling voor het hiervoor onder 1.1. vermelde door Isaac ingediende verzoekschrift.

5. De beoordeling van het verzoek:

5.1.

De president constateert allereerst, dat --mede in aanmerking genomen hetgeen ter zitting van 1 september 1994 in onderling overleg met de raadslieden van partijen met betrekking tot de verdere behandeling en het nader in het geding brengen van stukken is afgesproken en gelet op de door partijen gegeven uitvoering van die afspraak-- Moses en Estera gezien de zijdens Isaac alsnog overgelegde aanvullende produkties, ampel de gelegenheid hebben gehad hun verdediging terzake van die nadere produkties voor te bereiden en te voeren.

5.2.

Het onderhavige verzoek tot erkenning en tenuitvoerlegging van de betreffende arbitrale uitspraken is gebaseerd primair op artikel 1076 - en subsidiair op artikel 1075 van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering juncto het verdrag van 10 juni 1958 te New York gesloten inzake de erkenning en tenuitvoerlegging van in het buitenland gewezen scheidsrechterlijke uitspraken, (hierna: het Verdrag van New York 1958).

Ingevolge het eerste lid van artikel 1076 van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering kan, indien een toepasselijk verdrag toelaat zich te beroepen op de wet van het land waar de erkenning of tenuitvoerlegging wordt verzocht, een in een vreemde Staat gewezen arbitraal vonnis in Nederland worden erkend en daarvan in Nederland tenuitvoerlegging worden verzocht.

rekestnummer: 1881p/94
zaaknummer : 26170

5

Een dergelijk verdrag is het Verdrag van New York, waartoe zowel Nederland als Israël zijn toegetreden. Artikel VII lid 1 van dat Verdrag van New York bepaalt onder meer dat zijn bepalingen geen belanghebbende partij enig recht ontnemen, dat zij mocht hebben om gebruik te maken van een scheidsrechterlijke uitspraak op de wijze en in de mate, toegestaan volgens de wetgeving van het land waar op die uitspraak een beroep wordt gedaan. Het beroep op de toepasselijkheid van artikel 1076 van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering met uitsluiting van het Verdrag van New York op grond van die zogenaamde "meest-begunstigingsregel" als in artikel VII lid 1 bedoeld, is derhalve toewijsbaar.

Moses heeft nog aangevoerd dat, gelet op het Belgisch Executieverdrag 1925, de weg van artikel 1076 van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering niet openstaat. Dit verweer van Moses wordt verworpen, omdat moet worden aangenomen dat Isaac op grond van de "meest-begunstigingsregel" van het toepasselijke Verdrag van New York de keus heeft zich te beroepen op het internationale verdrag dan wel op het bilaterale verdrag met België.

5.3.

Moses heeft voorzover artikel 1076 toepassing vindt, verzocht om aanhouding van het verzoek tot erkenning en tenuitvoerlegging, totdat in Israël of in België over de vordering tot vernietiging van de arbitrale uitspraken is beslist.

Moses betwist dat op de arbitrage Israëliësch recht van toepassing is en stelt dat geenszins is uitgesloten dat de Belgische rechter bij wie een vernietigingsprocedure aanhangig is, oordeelt dat gelet op het toepasselijke Belgische recht en de aanknopingspunten met België, op de arbitrage Belgisch recht van toepassing is.

Moses beroept zich op het zevende lid van artikel 1076 van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering en stelt dat, gelet op de feitelijke onmogelijkheid de vernietigingsprocedure in Israël voort te zetten, de procedure in België daarmee gelijk gesteld dient te worden.

5.4.

Het verzoek tot schorsing van deze procedure op de voet van artikel 1076 lid 7 van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering wordt afgewezen, omdat vaststaat dat de arbitrale vonnissen in Israël zijn gewezen, de Israëliëse rechter exclusief bevoegd is om op het verzoek tot vernietiging te beslissen en niet is gebleken dat in Israël thans een dergelijke procedure aanhangig is.

rekestnummer: 1881p/94
zaaknummer : 26170

Weliswaar blijkt uit de stukken dat in Israël een procedure tot vernietiging van de arbitrale vonnissen aanhangig is gemaakt, maar deze procedure is uiteindelijk niet voortgezet, omdat Moses het griffierecht (ruim 5 600.000,-) niet heeft voldaan. Anders dan Moses kennelijk meent is dit een omstandigheid die voor zijn rekening en risico komt.

In hetgeen door Moses is aangevoerd met betrekking tot de in België aanhangige vernietigingsprocedure, vindt de president geen aanleiding het verzoek te schorsen cq de behandeling aan te houden, te minder nu die Belgische procedure kennelijk al meer dan vier jaar loopt, niet is gebleken dat partijen daarin met voortvarendheid optreden en de beslissing daarin naar verwachting nog geruime tijd op zich zal laten wachten.

5.5.

Ingevolge het bepaalde in artikel 1076 van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering kunnen de betreffende Israëlische scheidsrechterlijke beslissingen in Nederland worden erkend en ten uitvoer gelegd, tenzij de partij tegen wie de erkenning of tenuitvoerlegging wordt verzocht stelt en bewijst dat een van de gronden voor weigering van erkenning en tenuitvoerlegging, limitatief opgesomd in artikel 1076 onder 1 sub A van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering, zich voordoet of tenzij de rechter oordeelt dat de erkenning of tenuitvoerlegging strijdig is met de openbare orde (artikel 1076 onder 1 sub B van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering). De stelplicht en de bewijslast dienaangaande rust op verweerders en nu Estera in deze procedure niet is verschenen, in casu dus op Moses.

5.6. Moses stelt dat het verzoek van Isaac in alle onderdelen dient te worden afgewezen.

Primair voert Moses aan dat Isaac geen belang heeft bij het exequatur, omdat tussen alle bij de arbitrage betrokken partijen alsnog een overeenkomst van dading is gesloten, (de "Heads of settlement Agreement" van 23 mei 1990), de zogenoemde "Amsterdam Agreement", welke aan een verlof tot erkenning en tenuitvoerlegging van de arbitrale vonnissen in de weg staat.

Moses stelt dat aan de Amsterdam Agreement d.d. 23 mei 1990 (en de op 24 oktober 1990 te Brussel afgesproken verlenging van de in artikel 9 genoemde termijn tot november 1990) een begin van uitvoering van de tussen partijen overeengekomen

rekestnummer: 1881p/94
zaaknummer : 26170

7

dading werd gegeven en dat de onderhandelingen tussen partijen zijn voortgezet, ook na afloop van de afgesproken termijn. Moses neemt het standpunt in dat de bereikte overeenstemming perfect is en dat nog slechts over een andere wijze van betalen door Isaac onderhandeld moest worden.

5.7.

Artikel 9 (b) van de settlement Agreement van 23 mei 1990 bepaalt dat indien niet uiterlijk op 30 juni 1990 een definitieve overeenkomst zal zijn getekend:

" then the provisions of these Heads of Agreement will lapse, without affecting the rights of the parties and such lapse shall not give rise to any claim by the parties and these Heads of Agreement and any and all negotiation related thereto and to the purported detailed agreement will remain strictly confidential amongst the parties (.....)"

Weliswaar werd op 24 september 1990 te Brussel een addendum opgemaakt waarbij de uiterste datum van artikel 9 van de Settlement Agreement werd verlengd tot 30 november 1990 en valt uit de stukken af te leiden dat ook nadien nog geruime tijd door partijen werd dooronderhandeld over een eventueel te treffen regeling, maar bij de overgelegde stukken is niet aangetroffen een door partijen ondertekende overeenkomst van dading, als bedoeld in artikel 9 (b) van de Settlement Agreement van 23 mei 1990.

Mitsdien is niet komen vast te staan dat de door Moses gestelde overeenkomst van dading tussen partijen is tot stand gekomen, die aan de gevraagde erkenning en tenuitvoerlegging in de weg zou staan.

Het primaire verweer van Moses wordt derhalve verworpen. De president gaat over tot de bespreking van de subsidiair door Moses aangevoerde verweren.

5.8. Moses stelt dat een geldige overeenkomst tot arbitrage ontbreekt, althans dat deze nietig of vernietigbaar is.

Moses heeft te dien aanzien allereerst een beroep gedaan op het ontbreken van een geldige overeenkomst tot arbitrage onder het op die overeenkomst toepasselijke recht. Volgens Moses moet de arbitrabiliteit van een kwestie ook worden beoordeeld naar een toepasselijk buitenlands recht, in casu de Belgische Erfwet, waar het Nederlandse Internationaal Privaatrecht naar verwijst, nu het gaat om een in België opgevallene nalatenschap, alle erfgenamen de Belgische nationaliteit hebben en ook boedelbestanddelen in België aanwezig zijn.

rekestnummer: 1881p/94
zaaknummer : 26170

8

Voorts brengt Moses naar voren dat de arbitrale procedure slechts religieuze impact heeft en dat partijen slechts de bedoeling hebben gehad een uitspraak te bekomen die de kwestie religieus regelde.

5.9.

Niet valt in te zien waarom deze arbitrage-overeenkomst(en) geldigheid zouden ontberen.

Gelet op het bepaalde in punt 9. van de overeenkomst van 21 december 1982, het gegeven dat de arbitrale beslissingen in Israël zijn geweest en in aanmerking genomen de algemene regels van Internationaal Privaatrecht te dien aanzien, moet als het op de arbitrage-overeenkomst toepasselijke recht gelden, het recht van de plaats van arbitrage, in dit geval Israël.

Uit de protocollen van de arbitrale procedures blijkt dat Moses tijdens de gehele arbitrale procedure (Isaac heeft niet weersproken gesteld: op 22 zittingen) tot en met het eerste arbitrale vonnis van 24 juni 1984 in die procedure is verschenen, danwel door een advocaat werd bijgestaan (tot en met 20 april 1983) en dat Moses noch zijn advocaat een beroep hebben gedaan op de onbevoegdheid van het scheidsgerecht op grond dat een geldige overeenkomst tot arbitrage zou ontbreken. Reeds om deze reden faalt het verweer van Moses.

5.10.

Voorts moet worden bedacht dat uit de ten processe overgelegde correspondentie valt af te leiden dat aan de totstandkoming van de overeenkomst tot arbitrage van 21 december 1983 overleg tussen Moses en diens (toenmalige) Israëlische advocaat Hochman is voorafgegaan en dat Moses bij monde van die advocaat bij de arbiters zijn eisenpakket met betrekking tot de verdeling van de nalatenschap heeft kenbaar gemaakt en voorts dat Moses arbiters in december 1983 nog heeft verzocht om een voorschot van \$ 750.000,-. Onder deze omstandigheden komt Moses niet een beroep toe op het gestelde ontbreken van een geldige overeenkomst tot arbitrage.

5.11.

Zelfs al zou juist zijn de stelling van Moses dat de arbitrage-overeenkomst ziet op een Joods religieuze procedure, dan nog moet niet uit het oog worden verloren

rekestnummer: 1881p/94
zaaknummer : 26170

dat het onderhavige geval betreft een in Israël voor arbiters gevoerde procedure, overeenkomstig de Israëlische arbitragewet en het in Israël mogelijk is over Joods religieuze zaken te arbitreren.

Voorzover Moses heeft willen betogen dat de arbitrage-overeenkomst ongeldig is omdat de geschillen ingevolge de Belgische Erfwet niet vatbaar zijn voor arbitrage, dient dit verweer te worden verworpen. Toepassing van het materiële Belgische (erf)recht zou eventueel in de procedure voor arbiters naar voren kunnen worden gebracht, maar kan in deze exequaturprocedure niet meer aan de orde komen.

In deze exequaturprocedure kan evenmin een inhoudelijke beoordeling worden gegeven over de door arbiters gewezen vonnissen. De president zal derhalve voorbijgaan aan de verweren van Moses, waarbij Moses zich heeft beklaagd over de verdeling en toedeling aan hem van vermogensbestanddelen uit de nalatenschap en -onder verwijzing naar het Belgisch Burgerlijk Wetboek- heeft gesteld dat de arbitrale vonnissen naar Belgisch recht voor vernietiging in aanmerking komen.

5.12.

Dat Moses -zoals hij wil doen geloven- ten tijde van het aangaan van de arbitrage-overeenkomst en/of hangende de arbitrage-procedure lijdende was aan een ernstige geestesziekte en zich er niet van bewust is geweest wat hij tekende, is niet aannemelijk geworden.

Isaac heeft als produktie 5 (map B) overgelegd een (vertaling uit het Hebreeuws van een) brief d.d. 20 december 1982 van psychiater J. Strich die heeft verklaard:

" Hiermede verklaar ik dat ik de heer Moshe Glycer heb behandeld, dat zijn geestelijke toestand momenteel stabiel is, dat hij medicijnen krijgt ter kalmering, dat hij zich bewust is van tijd en plaats, dat hij meewerkt en aansprakelijk is voor zijn daden, dat hij verdere behandeling nodig heeft."

Moses heeft dit verweer (dat hij lijdende was aan een ernstige geestesziekte) ook na afloop van de arbitrage-procedure gevoerd in het kader waarvan in Israël alsnog een medische expertise is uitgevoerd en op grond waarvan de

10

rekestnummer: 1881p/94
zaaknummer : 26170

medische expert blijktens het zijdens Isaac als produktie 50 (map B) in het geding gebrachte rapport tot de conclusie is gekomen dat met zekerheid is te zeggen "dat er geen bewijs is, dat gedurende de periode 1984 - 1986 of in de periode van de arbitrage (sedert 1982) Moshe Gleser in een psychische toestand was, waarin hij niet voor zichzelf kon opkomen, niet in staat was zijn persoonlijke zakelijke of familiebelangen te behartigen of naar behoren te overwegen, of zoals behoort de gevolgen van zijn handelen en tekortkomingen te begrijpen. Het tegendeel is waar. (.....)"

5.13.

Het verweer van Moses dat aan de arbitrage geen geldige overeenkomst ten grondslag ligt, danwel dat deze nietig of vernietigbaar is, wordt derhalve verworpen.

5.14.

Voorts heeft Moses betoogd dat, zelfs al zou het arbitragebeding geldig zijn, het arbitragevonnis niet geldig is, omdat de arbiters buiten hun opdracht zijn getreden, het vonnis niet is gemotiveerd, arbiter Fuss partijdig en/of niet onafhankelijk was en het beginsel van hoor en wederhoor niet is toegepast.

5.15.

Blijkens de overgelegde overeenkomst van 21 december 1982 zijn Isaac en Moses overeengekomen de verdeling van de nalatenschap van hun vader aan arbitrage te onderwerpen. Voormelde overeenkomst van 21 december 1982 is vervolgens uitgebreid en gewijzigd op 11 januari 1983 en op 16 februari 1983.

Estera, die aanvankelijk bij de overeenkomst van 21 december 1982 geen partij was, heeft bij overeenkomst van 20 april 1983 zich eveneens aan die arbitrage onderworpen. Van de betreffende overeenkomsten zijn door partijen ondertekende schriftelijke bescheiden opgemaakt, die zich bij de stukken bevinden.

5.16.

Bij de overgelegde stukken bevindt zich een door alle bij de arbitrage betrokken partijen ondertekende, niet gedateerde overeenkomst (de zogenoemde "Bijlage 3"), welke werd gesloten in aansluiting aan de arbitrageovereenkomst van 21 december 1982 en de overeenkomst van 20 april 1983.

rekestnummer: 1881p/94
zaaknummer : 26170

Deze overeenkomst "Bijlage 3", waarnaar wordt verwezen in het arbitrale vonnis van 24 juni 1984 en dus voor die datum moet zijn gesloten, maakt deel uit van de tussen partijen geldende arbitrageovereenkomst en houdt onder meer in:

"(.....)
De arbiters zijn niet verplicht hun beslissing te motiveren, maar zijn gerechtigd het geheel of gedeeltelijk te doen. In het bijzonder zijn zij niet verplicht de waarde van het bezit, de eigendommen en de rekeningen in de bank aan te geven, inclusief de hoogte van de waarde van het aanvullend deel dat aan ieder van de zoons wordt gegeven. (.....)"

Voorts blijkt uit die Bijlage 3 dat arbiters en partijen zich bewust waren dat de arbitrage de geschillen in alle opzichten definitief diende te regelen en dat voorzover een arbitraal vonnis aanleiding tot nieuwe geschillen mocht geven, de arbiters ook bevoegd waren dat vonnis uit te leggen en ook die geschillen moesten kunnen beslechten door ofwel een nieuwe beslissing te nemen, ofwel zelf de beslissing uit te voeren.

5.17.

Het verweer van Moses dat het arbitragevonnis niet geldig is, wegens een motiveringsgebrek van het arbitrale vonnis (kennelijk is bedoeld het vonnis van 24 juni 1984) kan -gelet op vorenstaande afspraken tussen partijen- derhalve niet slagen.

Voorts geldt dat een buitenlands arbitraal vonnis dat niet is gemotiveerd in Nederland kan worden ten uitvoer gelegd indien het land waar het vonnis is geweest een motivering niet verplicht stelt.

Nu uit de ten processe overgelegde stukken niet is gebleken van een wettelijke bepaling die naar Israëliësch recht rechtsprekende arbiters verplicht tot motivering van de door hen gewezen arbitrale vonnissen, dient dit verweer van Moses te worden verworpen.

5.18.

Evenmin slagen de verweren van Moses dat het scheidsgerecht zich niet aan zijn opdracht heeft gehouden en dat het beginsel van hoor en wederhoor niet is toegepast. Moses heeft gesteld dat arbiters meer hebben gedaan dan hen werd opgedragen en zonder wettelijke grond in het arbitrale vonnis de kinderen van Moses bedachten en zich bemoeiden met Commercial General.

12

rekestnummer: 1881p/94
zaaknummer : 26170

Nu als niet weersproken vaststaat dat Moses op de arbitragezitting van 18 januari 1984 zelf aan arbiters heeft verzocht om toescheiding van een gedeelte van het aan hem toekomende deel van de nalatenschap aan zijn kinderen, kan dit verweer hem niet baten.

Het verweer van Moses dat het beginsel van hoor en wederhoor niet is toegepast (kennelijk doelt Moses op de aanvullende arbitrage beslissing van 17 april 1985) wordt verworpen.

Uit de stukken blijkt dat arbiters, nadat Isaac om een nadere beslissing van arbiters had gevraagd, omdat Moses en Estera zich niet aan het arbitrale vonnis van 24 juni 1984 hielden, op grond van aan hen gegeven bevoegdheden een nadere zitting hebben gehouden teneinde de nog openstaande geschilpunten op te lossen, waarbij tevoren aan partijen was aangekondigd dat die zitting ook zou plaatsvinden indien niet alle partijen aanwezig zouden zijn.

5.19.

Het verweer van Moses dat het scheidsgerecht niet conform de geldende regels was samengesteld, dient als onvoldoende onderbouwd te worden verworpen.

5.20.

Verder meent Moses dat de president het exequatur dient te weigeren, omdat het arbitrale vonnis qua inhoud of wijze van totstandkoming in strijd is met de openbare orde. Volgens Moses is het arbitragevonnis ongeldig, nu de arbiters buiten hun opdracht zijn getreden, het vonnis niet is gemotiveerd het beginsel van hoor en wederhoor niet is toegepast en de arbiters, althans een van hen partijdig was.

Moses stelt dat sprake van strijd met de openbare orde als bedoeld in artikel 1076 eerste lid sub B van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering omdat:

- a. de kwestie niet vatbaar is voor arbitrage;
- b. nu er sprake is van benadeling met meer dan een kwart, geldige arbitrage naar Belgisch recht niet mogelijk is;
- c. arbiter fust voor aanvang van de arbitrale procedure afwist van en heeft meegewerkt aan de geheime overeenkomst d.d. 24 maart 1984 tussen moeder en Isaac, waarin is vastgelegd wie wat kreeg toebedeeld;
- d. motivering van het arbitrale vonnis ontbreekt, terwijl de erven bij het begin uitdrukkelijk om motivering hebben gevraagd en onjuist is dat Moses daarop is teruggekomen.

rekestnummer: 1881p/94
zaaknummer : 26170

5.21.

Onder verwijzing naar hetgeen hiervoor daaromtrent is overwogen, verwerpt de president het verweer van Moses dat de kwestie niet vatbaar is voor arbitrage en het verweer dat een geldige arbitrage naar Belgisch recht niet mogelijk is.

5.22.

Het betoog van Moses dat arbiter Fuss afwist van een overeenkomst tussen Isaac en Estera, is in het licht van zijn positie als vertrouwensman van de familie en vereffenaar van de boedel, zeer wel denkbaar, maar vormt vooralsnog geen aanleiding te veronderstellen dat Fuss in deze partijdig of vooringenomen was.

Daarnaast moet worden bedacht dat aan arbiters blijkens de overgelegde arbitrage-overeenkomst en de aanvullingen daarop, vérgaande bevoegdheden waren verstrekt en dat zij gerechtigd waren met ieder der partijen alleen te spreken. Van de door Moses gestelde partijdigheid of vooringenomenheid van arbiters (of een van hen) is overigens niet gebleken, zodat dit verweer wordt verworpen.

5.23.

Zoals hiervoor onder 5.17. werd overwogen kan het verweer dat de arbitrale vonnissen niet werden gemotiveerd Moses niet baten, nu tussen partijen is afgesproken de arbitrale uitspraken niet te motiveren.

5.24.

Een inhoudelijke beoordeling van de arbitrale vonnissen, (het overdoen hetgeen arbiters eerder hebben gedaan, of vaststellen dat het recht door arbiters verkeerd is toegepast), is in een procedure als de onderhavige niet mogelijk. Het vorenstaande in aanmerking genomen dient derhalve de door Moses bij tegeneis ingestelde vordering tot vernietiging althans niet-erkenning van de arbitrale uitspraken te worden afgewezen.

5.25.

De president ziet in het daartoe door Moses aangevoerde geen aanleiding om de behandeling aan te houden om inlichtingen over buitenlands recht in te winnen. De president acht zich daaromtrent voldoende ingelicht en ziet -gelet ook op de inhoud van de in het geding gebrachte stukken- evenmin aanleiding het verzoek aan te houden om in dit stadium van de procedure nog getuigen te horen.

14

rekestnummer: 1881p/94
zaaknummer : 26170

5.26.

Moses heeft nog betwist dat is voldaan aan het vereiste van artikel 1076, eerste lid, van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering, omdat hem niet is gebleken dat een origineel of gewaarmerkt afschrift van de overeenkomst tot arbitrage, de vervolgovereenkomsten en de arbitrale vonnissen zijn overgelegd.

Dit verweer wordt verworpen omdat tijdens Isaac aan de president gewaarmerkte afschriften van de betreffende stukken werden overgelegd.

5.27.

Nu alle door Moses aangevoerde verweren werden verworpen en overigens geen gronden zijn gesteld of gebleken, die aanleiding zouden moeten zijn het verzoek af te wijzen, zal de gevraagde erkenning en het gevraagde verlof tot tenuitvoerlegging van de betreffende in Israël gewezen scheidsrechterlijke uitspraken, worden verleend.

Ten aanzien van de in deze procedure niet verschenen Estera, is het verzoek eveneens toewijsbaar.

5.28.

Uiterst subsidiair, ingeval van exequaturverlening, heeft Moses verzocht deze tegen zekerheidstelling uit te spreken. In hetgeen daartoe door Moses werd aangevoerd (namelijk dat de aandelen van United Mizrahi Overseas Holding Company B.V. het enige nog traceerbare verhaalsobject is uit de nalatenschap van erflater en dat exequaturverlening ertoe zou kunnen leiden dat het beslag wordt opgeheven en verhaal onmogelijk is geworden), vindt de president onvoldoende aanleiding de exequaturverlening tegen zekerheidstelling uit te spreken.

Het verzoek van Moses dienaangaande wordt afgewezen.

6. De beschikking:

De president

- verleent verzoeker Isaac Glicer verlof voormelde tussen partijen gegeven scheidsrechterlijke beslissingen d.d. 24 juni 1984, 17 april 1985 en 8 januari 1986 in Israël gewezen, in Nederland ten uitvoer te leggen;

rekestnummer: 1881p/94
zaaknummer : 26170

15

- veroordeelt gerekwestreerden Moses Israël Glycer en Estera Glycer-Nottman in de kosten op de afgifte van dit verlof gevallen, welke kosten worden begroot op f.140,- aan verschotten en f.5.000,- aan salaris voor de procureur;

- verklaart deze beschikking uitvoerbaar bij voorraad;

Aldus gegeven op 24 november 1994 door mr. J. Mendlik,
president.

Voor DEERSTE GROSSE uitgegeven aan
Mr. Lucht van Dyle
Procureur.

Griffier.

M. Hermel